

Baise-Moi

มีมั่งไหม...ผู้ชายที่ไม่เคยสักคน

หากจะย้อนกลับไปประมวลถึงบทสรุปในแต่ละช่วงเวลาของชีวิตมนุษย์แล้ว นับตั้งแต่ช่วงเวลาของการเป็นเด็ก วัยรุ่น ผู้ใหญ่ ดูเหมือนแต่ละคนจะมีโคล์เม็กซ์ที่แตกต่างกัน และแน่นอนคงไม่มีใครจะลงท้ายแบบจบลงด้วยดีเสมอไปอย่างน้อยก็มีการผสมผสานระหว่างผลบวกกับลบทุกเซลล์กันไป เพราะนี่คือสีสันของชีวิตในฐานะมนุษย์คนหนึ่งบนโลกใบนี้

มีคำกล่าวไว้ว่า "ชีวิตคนเรา ไม่ต่างจากการแสดงละคร" ดังนั้นในแต่ละวันของคนเรา เป็นเรื่องราวเกิดขึ้นเยอะแยะเต็มไปหมด ผ่านตัวละครมากมายหลากหลายตามมากมาย หลากหลายประเภท รู้จักบ้างไม่รู้จักบ้าง โดยมีเราเป็นตัวละครหลักในการขับเคลื่อนไปจนถึงจุดโคล์เม็กซ์ ซึ่งจุดจบดังกล่าวมีแค่สองแบบเท่านั้น คือจบลงแบบแอปปีเอ็นดิง หรือไม่ก็ลงท้ายด้วยความผิดหวัง และแน่นอนอีกเช่นกันถ้าเลือกตอนจบได้ หลายคนคงจะเลือกแบบแรกมากกว่า เพราะมันส่งผลให้ได้รับถึงความสุขที่จะได้รับกลับไป นั่นแสดงให้เห็นว่า ความสุขยังเป็นสิ่งที่มนุษย์แสวงหาอยู่เสมอ

ซึ่งการแสวงหาความสุขนั้น จะว่าไปแล้วมันก็ไม่ต่างจากการกำหนดโคล์เม็กซ์ ชีวิตของคนเรา แต่ทั้งนี้จะแน่ใจได้อย่างไรว่าเราสามารถกำหนดตอนจบของชีวิตในแต่ละช่วงเวลาได้เสมอไป ดังลัทธิธรรมอย่างหนึ่งที่ว่า "ความแน่นอนคือไม่แน่นอน" จริงอยู่อาจจะมียุคหนึ่งที่เตรียมวางแผนชีวิตไว้ล่วงหน้าอย่างสวยหรูแต่ใครจะไปได้เลยว่าบทสรุปจะลงเอยตามที่ไดวางแผนไว้หรือไม่ ด้วยเหตุนี้จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่วันหนึ่งๆ ชีวิตมนุษย์จะเต็มไปด้วยเรื่องดีๆ และร้ายๆ ปะปนกันไป ดังนั้นมนุษย์จึงต้องใช้เวลาในการ ทำความเข้าใจ เรียนรู้ กับสิ่งที่เกิดขึ้น เพื่อรองรับกับปัญหาและอุปสรรคที่ตามมาให้ทันก่อนที่จะสายเกินไป

อาจเป็นเพราะมนุษย์เข้าใจและเรียนรู้กับสิ่งที่เกิดขึ้นตลอดเวลา ทำให้พวกเขาชินกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นรอบๆ ตัวไปโดยปริยาย จนดูเหมือนเรื่องราวที่เกิดขึ้นนั้นเป็นเรื่องปกติทั่วไป ซึ่งสามารถเกิดขึ้นกับทุกๆ คน แม้บางครั้งมันจะเต็มไปด้วยความผิดหวังเจ็บปวดรวดร้าวอยู่ตลอดเวลาก็ตาม

เดกเช่นเดียวกับ "มานู" (นำแสดงโดย Raffaella Anderson) และ "นาติน" (นำแสดงโดย Karen Lancaume) และสองสาวชาวฝรั่งเศส (จากเรื่อง Baise-moi ของผู้กำกับ Virginie Despentes) เต็มที่นั่นทั้งนาตินและมานูไม่รู้จักรักกันมาก่อน แต่มีเหตุบังเอิญทำให้พวกเขาได้มาพบกัน มานูนั้นเธอเป็นนักแสดงหนังโป๊ ซึ่งชีวิตของเธอคงหนักหน่วงไม่ได้เลยในเรื่องของเรื่อร่ากับความรักที่เธอต้องแลกมาเพื่อหล่อเลี้ยงชีวิตของเธอในแต่ละวัน วันหนึ่งระหว่างที่เธอนั่งดื่มเบียร์กับเพื่อนสาวอีกคนในสวนสาธารณะ ได้มีกลุ่มชายฉกรรจ์จับตัวเธอและเพื่อนไปข่มขืนในสถานที่แห่งหนึ่ง พวกเขาจับเธอสองคนถอดกางเกงก่อนที่จะสอดใส่อวัยวะสืบพันธุ์ใส่ลงในช่องของพวกเธอ ก่อนที่จะข่มขืนพวกเธอเป็นการสังหาร นานี่นี่คงมีแต่เสียงโหยหวนเพื่อนของเธอร้องดังลั่นว่าใครเพื่อน แต่สำหรับมานูเองนั้นเธอกลับมีสีหน้าที่นิ่งเฉยความรู้สึกที่เย็นชาไร้การขัดขืนเตรียมพร้อมยอมรับกับสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นกับตัวเธออย่างเต็มที่ จหรือว่าเธอชอบทำเช่นนั้นกับชายแปลกหน้าเสมอไป

แต่ทั้งนี้คงต้องให้ความเป็นธรรมชาติเธอด้วยเหมือนกัน หากมองในมุมกลับกันแล้ว เพราะเธอเป็นนักแสดงหนังโป๊ จึงอาจชินกับฉากที่ต้องมีเช็กช้อยู่เรื่อยไป กลายเป็นความซ้ำซากไปในที่สุด ซึ่งในช่วงเวลานี้ สิ่งที่เราเผชิญมันไม่ใช่ในฉากที่จำลองการแสดงใดๆ ทั้งสิ้น มันคือฉากในชีวิตจริงที่เธอกำลังสวมบทบาทอยู่ในฐานะผู้ถูกกระทำทางเพศอย่างชัดเจน อย่างไรก็ตามไม่ว่าฉากดังกล่าวจะเป็นฉากในหนังหรือชีวิตจริงก็ตาม สิ่งที่เราควรทำลงไปนั้นดูเหมือนไม่ได้เกิดจากความเต็มใจของเธอเลยสักครั้ง แต่เธอก็ยังคงรับสภาพกับสิ่งที่เกิดขึ้นรอบตัวเธอได้อยู่เรื่อยไป

สงครามคืนนั้นตัวหนังสือไม่ได้บอกรายละเอียดเกี่ยวกับตัวเธอมากนัก อย่างน้อยก็รู้ว่าเธอ
รูปคือปลิงยาเสพติดให้กับบรรดาผู้กระทำความผิดทั้งหลาย หน้าซีบองขอบตาคอมองอยู่ตาม
ลำพังที่มีโอกาส เธออาศัยกับเพื่อนสาวอีกคนที่ดูเหมือนไม่ลงรอยกัน จนเป็นเหตุให้เธอมี
อันต้องแยกห่างจากกัน ในขณะที่เดียวกันเธอก็ประสบปัญหาเกี่ยวกับถนนกฎกรรมที่ตนเองก่อขึ้น
เมื่อแฟนหนุ่มของเธอพบว่าเธอถูกกล่าวหาทางเพศ เธอไม่พอใจกับคำตำหนิที่ว่า "ใครซ่มซี้เธอ"
เพราะเธอมองว่าเขาน่าจะถามถึงความรู้สึกที่วอกของความเป็นผู้หญิงมากกว่าที่จะคอยถามบุคคล
ที่มาซ่มซี้เธอ เธอกับเขาจึงมีปากเสียงกันขึ้น และลงเอยด้วยเสียงจากรถบอกลินจาก
การกระทำของเธอ

และแล้วทั้งนาตินและมานูก็ได้มาเจอกันโดยบังเอิญที่สถานีรถไฟ เพียงเพื่อเหตุผลเดียว
กันคือ ต้องการหนีจากเรื่องราวอันเลวร้ายให้พ้น มานูเชิญชวนให้นาตินติดรถยนต์ของเธอไป
ด้วยกัน เธอตอบรับแล้วทั้งคู่ต่างก็ทำความรู้สึกกันและกัน ซึ่งหากจะหาเหตุผลถึงการกระทำของ
มานูที่เชิญชวนนาตินติดรถไปด้วยกันนั้น เป็นไปได้ว่า เธออาจจะปลดปล่อยบางสิ่งบางอย่างที่
ซ่อนอยู่ภายใต้จิตใจของเธอออกมาอย่างเต็มที่ มันก็เหมือนกับคนทั่วไปๆ ที่เลือกวิธีการแก้เครียด
ให้ทุเลาลงไปได้ระดับหนึ่ง ก่อนที่จะหันกลับมาใช้ชีวิตปกติ อีกประการหนึ่งการที่นาตินเป็น
ผู้หญิงก็มีส่วนช่วยในการตัดสินใจทำให้หล่อนเลือกเธอมาเป็นคู่ในการเดินทางครั้งนี้ เพราะ
อย่างน้อยๆ พวกเขาทั้งสองคนก็น่าจะรับรู้และเข้าใจถึงหัวอกของความเป็นผู้หญิงได้เหมือนกัน

แต่แล้วอาจเป็นเพราะมานูคิดว่า สิ่งที่เรากระทำลงไปนั้น มันก็เป็นเพียงแค่ความ
ปลดปล่อยชั่วคราวเท่านั้น เพราะแน่นอนเลยว่าหลังจากเสร็จภารกิจนี้แล้ว หล่อนต้องกลับไปพบกับ
กับเรื่องราวเดิมๆ อันแสนน่าเบื่อหน่ายอย่างไม่รู้จบสิ้น และหนึ่งในนั้นก็คือผลลัพธ์ที่เธอได้ก่อไว้
จากโศกนาฏกรรมแพนของเธอ ที่สำคัญเธอค้นพบว่า การปลดปล่อยเพียงแต่ชั่วครู่แล้วไป
วันๆ โดยไม่มีจุดหมายปลายทาง วิธีการนี้ไม่สามัคคีกับ ความดันที่ฝังกรุ่นกับเหตุการณ์ที่ผ่าน
มาของเธอตลอดช่วงชีวิตได้เลย กลายเป็นภาพความแห่งทรงจำอดีตที่คอยถามความเจ็บปวด
อยู่เสมอมา ด้วยเหตุนี้ถึงเวลาแล้วที่เธอจะเอาคืนกับเพศชายทุกคนที่เป็นต้นเหตุให้ชีวิตของเธอ
ลงเอยกับความรู้สึกแบบนี้

ฉากหนึ่งที่เธอเข้าไปในสถานบริการแห่งนี้เพราะเธอไม่รู้ว่าจะอิงปืนกระบอกไหนได้บรรดา
เพศชายที่กำลังเข้าค้ายเข้าเขมกับพนักงานสาวสวยคาคาที่หลายคู่ ลากคังกล่าวไม่มีบทสนทนาใดๆ
ทั้งสิ้น มีเพียงเสียงปืนกระบอกหน้าไม้ยัง ไม่มีความเกรงใจผู้ชม เสมือนเป็นความจงใจของผู้กำกับ
ที่ต้องการบงบอกให้รู้ว่านี่แหละคือสันดานของพวกเขาอย่างแท้จริง ที่หล่อนลอมมาจากความ
เหลวแหลกของเพศชาย ซึ่งมีผลทำให้พวกเธอต้องลงมือทำเช่นนั้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ยังไม่
ทันที่พวกเธอจะเดินออกจากสถานที่แห่งนั้น ปรากฏว่าเธอพบว่ามีชายคนหนึ่งรอดจากน้ำมือ
เพชรฆาตของเธอ ว่าแล้วเธอสั่งให้เขาถอดกางเกงออกมา ขึ้นไปนั่งโค้งบนท้ายบนโต๊ะรับแขก
เธोजอปืนไม่ไปในทวารของชายคนนั้น พร้อมกับเสียงบันทึมหวังไม่ได้ศัพท์ ก่อนที่จะลงเอย
ด้วยเสียง...ปัง...การทวารของชายคนนั้น นี่เป็นเพียงหนึ่งในหลายๆ ฉากที่นำมาบรรยายเล่าสู่
กันฟัง ซึ่งนับจากครั้งเรื่องหลังเป็นต้นไป ผู้ชมจะได้เห็นฉากที่รุนแรงแบบเดียวกันนี้ให้เห็นเต็ม
หมด แต่สำหรับฉากดังกล่าวมันก็น่าเพียงพอแล้ว ที่สะท้อนได้ว่าพวกเธอมีความรู้สึกกับเพศชาย
อย่างน้อยเพียงใด

ถึงตรงนี้แล้วหากจะหาบทสรุปของมานูและนาตินแล้ว มันคงจะลงเอยในทางลบ
อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ซึ่งมันก็มีสองแนวทางอีกเหมือนกันระหว่าง "เลือกที่จะมีชีวิตอยู่" หรือ
"เลือกที่จะจบชีวิต" ซึ่งขึ้นอยู่กับว่าพวกเธอต้องการแบบไหนมากกว่ากัน แต่ทั้งนี้ไม่ว่าพวกเธอจะ
เลือกแบบไหนก็ตาม ท้ายที่สุดแล้ว ทุกทางเลือกของพวกเธอก็คือ "โคลัมเบียซ์ของชีวิต" นั่นเอง
และถ้าพวกเธอมีสิทธิ์เลือกได้ เท่ากับว่ามนุษย์สามารถเลือกกำหนดโคลัมเบียซ์ชีวิตของพวกเขา
ได้เช่นกัน โดยมีสภาพแวดล้อมเข้ามาเกี่ยวข้อง แต่ละวันของชีวิตที่ผ่านมาจากพวกเธอ มีแค่เรื่อง
อึดหระอาใจจนเสียแบกคือไม่ไหวแล้ว จึงอาจเป็นเหตุผลหนึ่งบีบบังคับให้พวกเธอตัดสินใจ
กระทำเช่นนี้ ซึ่งมีผลเชื่อมโยงต่อการกำหนดชะตาชีวิตของตนเองได้เหมือนกัน

อย่างไรก็ตามหากพวกเธอได้ตัดสินใจเลือกกำหนดโคลัมเบียซ์ของชีวิตไว้แล้วไม่ว่าจะเป็น
แบบใดก็ตาม จะแน่ใจได้อย่างไรว่ามันสามารถเป็นไปตามที่พวกเธอได้เลือกไว้ ก็อย่างที่สัง
กรรม ของมนุษย์ได้บอกไว้แล้วแหละว่า "ความแน่นอนคือไม่แน่นอน" เหมือนกับพวกเธอก็
คิดไม่ถึง เลยว่าเรื่องราวมันจะมีความเลวร้ายมากเพียงนี้ ดังนั้นเราไม่สามารถหาความ
แน่นอนได้เลย หรือไม่บนโลกใบนี้ ยกเว้นแต่ในเรื่องของทฤษฎีและความน่าจะเป็นที่ถูก
กำหนดมาแล้วก่อนหน้านั้น แต่สำหรับพวกเธอแล้วมีเพียงสิ่งเดียวที่ดูเหมือนกันจะมีความแน่นอน
นั่นก็คือ "ผู้ชายรอบๆ ตัวเธอมีแต่เพียง ทุกคน"

